

DE NORD A SUD

Modèstia i exigència de Frederic Mauri



Xavier Garcia
escriptor

Amb enorme tristesa escric sobre Mauri després de la seva mort, fa pocs dies a Tortosa, als 78, i sobretot després dels seus últims i trasbalsats anys, en què va haver d'entomar la mort de la seva esposa, Araceli; l'accident que ell mateix va tenir, caient de dalt d'una olivera, que el va deixar postrat en cadira de rodes i, ara fa just un any, la mort de Manuel Pérez Bonfill, el poeta, professor i activista antifranquista, amb qui Mauri tant havia col·laborat en els períodes més durs de la dictadura.

De la generació poètica i intel·lectual tortosina que va ser molt jove durant la guerra (Vergés, Manolo Pérez, Ricard Salvat, Albert Fabà, Zoraida Burgos, Roberto Escoda i Jesús Mas-

sip), en queden encara els quatre da-r-rers, amb 91, 86 i 92 anys, els dos últims, respectivament. De tots ells, Mauri, tortosí de 1940, n'agafa la modèstia personal i l'exigència humana, cultural i artística, que en el seu cas va traduir en una obra de múltiples facetes que, com recordava la periodista Marina Pallàs al *Diari de Tarragona* (23 de juny 2019), era la d'un pintor ("excepcional", com deia justament la cronista), però "també la d'un il·lustrador, gravador, exlibrista, cartellista i dibuixant".

En efecte, en totes aquestes arts Mauri excel·lí, però, com han destacat els seus amics, comentaristes i biògrafs (a més dels citats, el professor, crític i escriptor, Manel Ollé), ho va fer a partir d'aquesta citada modèstia per-

sonal, autèntica i gens impostada (vo-lent formar part d'exposicions col·lectives i poques, o potser cap, de personal) i a partir, després dels seus estudis a Barcelona (Escola de Belles Arts i a la Cúpula del Coliseum, amb Ricard Salvat i Alexandre Cirici), amb la vinculació directa i permanent amb la seva ciutat natal, aquella Tortosa que, a mitjans dels anys seixanta, començava a despertar del malson de la llarga postguerra.

Allí, amb els senyors esmentats, Mauri s'incorporà als grups artístics i culturals que anaven sorgint (la revista *Géminis*, Delta 51, Macla 65, Cercle Artístic, l'Estampa Popular, etc), que eren, alhora, punts de ruptura democràtica, entre el franquisme oficial i l'imposat silenci ciutadà. Altres com-

panys d'aquella aventura foren els crítics d'art Maties Ballester Cairat i Francesc González Cirer i, una mica més joves que ell, entre d'altres, el pintor Jaume Roca-mora i el ceramista Joan Panisello.

Una excel·lent generació per a una ciutat i una regió, la de l'Ebre, completament desballestada, a la qual Mauri dotà d'un gust artístic exquisit (aquelles superbes pintures de paisatges, amb el tríptic de la *Pastoral* al capdavant), de centenars d'exlibris als amics (recollits i comentats per Manel Ollé) i, en fi, del seu mestratge a l'Institut de Batxillerat de Tortosa. El devia conèixer fa uns vint-i-cinc anys, quan iniciava el serial dels *Homages* del Sud, dels quals ell és un dels exemplars més prototípics: arre-

lat, humà, acollidor, company de les anomenades -i sempre vulnerades- "causes nobles". Els últims temps, visitant-lo a casa seva, en companyia de les seves filles, o trobant-me'l pel carrer, carretejat per un assistent, no em sabia avenir per la immobilitat corporal de la seva figura. Amb el seu somriure d'acceptació, semblava dir-me: "Així són les coses, xiquet!".